

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **O. M.**, státní příslušnice Ukrajiny
bytem P.
zastoupená advokátkou Marií Kurkovou
se sídlem Praha 4, Pod Křížkem 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. MV-146700-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 9. 2018, č. j. OAM-18716-17/TP-2017. Uvedeným rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1

písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu nejméně 5 let ke dni podání žádosti.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně předně uvedla, že podmínku nepřetržitého pobytu je nutno vykládat eurokonformně, tj. v souladu s požadavky směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, (dále jen „směrnice“) a judikaturou Soudního dvora. Důvody neudělení povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců musí být aplikovány v souladu s důvody pro nepřiznání postavení rezidenta dle směrnice. K tomu žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, sp. zn. 5 Azs 234/2016, a směrnici.
3. Dále žalobkyně poukázala na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, (dále jen „zákon č. 222/2017 Sb.“), s tím, že rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 20. 9. 1990, zn. C-192/89, na který tato zpráva poukazuje, se týká pouze tureckého pracovníka a věc byla posuzována v intencích rozhodnutí Rady pro přidružení č. 1/80 ze dne 19. 9. 1980 o rozvoji přidružení, které platí pouze pro turecké pracovníky a vychází z Dohody o přidružení EHS-Turecko. Žalobkyně měla za to, že rozsudkem v případě C-192/89 nelze argumentovat, neboť v tomto případě bylo postupováno podle speciální právní úpravy (dohody o přidružení) a nikoliv podle obecné právní úpravy obsažené ve směrnici. Směrnice neobsahuje ustanovení, na základě kterého by legální pobyt cizince na základě tzv. fikce oprávněnosti pobytu nebylo možné započít do 5 let nepřetržitého pobytu. Podle žalobkyně jde o nepřiměřené zpřísnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu a takové zpřísnění je v zásadním rozporu se smyslem a cílem směrnice.
4. Dále žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, sp. zn. 9 Azs 316/2018, s tím, že z tohoto rozsudku vyplývá, že podmínky trvalého pobytu musejí být vykládány v souladu s požadavky směrnice, která neumožňuje členským státům upravit podmínky pro získání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta přísněji a z doby oprávněného a nepřetržitého pobytu na území vyloučit i jiné důvody pobytu, než jsou uvedeny v čl. 4 odst. 2 směrnice. Tvrdila, že stejný závěr je nutno vztáhnout i na oprávněnost pobytu, neboť jde o pobyt legální a za určitým účelem. I v průběhu tohoto pobytu cizinec fyzicky pobývá na území, plní účel pobytu a integruje se do společnosti v členském státě. Namítala, že § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění od 15. 8. 2017 je v rozporu se směrnicí, neboť vylučuje oprávněný a legální pobyt cizince na základě fikce oprávněnosti pobytu z výpočtu doby pětiletého nepřetržitého pobytu, aniž by k tomu bylo dáno oprávnění ve směrnici.
5. Žalobkyně rovněž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. 9 Azs 95/2016, podle kterého je oprávněností pobytu zapotřebí rozumět takovou přítomnost cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje. Dle žalobkyně správní orgány měly posuzovat splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu eurokonformním způsobem v souladu s čl. 4 odst. 1 směrnice a k § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu

cizinců ve znění od 15. 8. 2017 nepřihlížet. Žalobkyně i po dobu fikce oprávněnosti pobytu byla fyzicky přítomna na území, byla zaměstnána, plnila účel povoleného pobytu a tím se dále integrovala do Evropského společenství. Postup správních orgánů spočívající v nezapočtení fikce oprávněnosti pobytu je dle žalobkyně v rozporu s principem právní jistoty a stal se prostředkem k tomu, aby zcela integrovanému cizinci nebyl udělen pobyt, a tím byl omezen výkon práva pobytu. Takový postup směrnice zakazuje.

6. Dále žalobkyně popsala skutkové okolnosti případu. Uvedla, že do ČR přicestovala na základě dlouhodobého víza s platností od 3. 4. 2007 do 31. 12. 2007. Následně jí bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008, které jí bylo prodlouženo na období roku 2009 a 2010. V období od 13. 12. 2010 do 12. 12. 2012 bylo žalobkyni uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – výkonný manažer – účast v právnické osobě. Následně v období od 11. 11. 2013 do 31. 1. 2014 bylo žalobkyni uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které jí následně bylo prodlouženo s platností od 1. 2. 2014 do 31. 1. 2015. Z uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že měla v minulosti nepřetržitě povolen pobyt v délce převyšující 7 let (od 3. 4. 2007 do 31. 1. 2015). Vycházeje ze smyslu směrnice, tak žalobkyně splnila požadavek 5 let nepřetržitého pobytu již v roce 2012. Z uvedeného důvodu žalobkyně považovala za nespravedlivé, že jí bylo odmítnuto udělení povolení k trvalému pobytu z důvodu, že tato žádost byla podána později, když žalobkyně pobývala na území v rámci tzv. fikce oprávněnosti pobytu.
7. Dle žalobkyně každý, kdo pobýval oprávněně a nepřetržitě na území některého státu EU na základě dlouhodobého pobytového oprávnění při splnění ostatních podmínek uvedených ve směrnici, má nárok na získání povolení k trvalému pobytu, a nelze tento nárok „technicky“ upírat tím, že některý oprávněný pobyt nebude započten. Nelze pak přehlížet skutečnost, že cizinec v minulosti a před tím, než mu začala běžet fikce oprávněnosti pobytu z titulků podané žádosti o prodloužení pobytového oprávnění, již měl povolen pobyt po dobu 5 let. K tomu žalobkyně odkázala na § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců s tím, že je-li cizinci dovoleno podat žádost a získat povolení k trvalému pobytu i poté, co platnost dlouhodobého pobytu skončila, musí být správními orgány přihlíženo k tomu, že cizinec před začátkem běhu fikce pobytu podmínku 5 let nepřetržitého pobytu splňoval. Vodítkem pro správní orgán v dané otázce musí být domněnka integrace cizince, která je vyjádřena počtem 5 let předchozího nepřetržitého pobytu.
8. Namítala, že § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění od 15. 8. 2017 neřeší situaci, kdy cizinec pobýval ke dni podání žádosti o trvalý pobyt na základě dřívější fikce oprávněnosti pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí fikci oprávněnosti pobytu žalobkyně ode dne 1. 2. 2015 do 7. 12. 2017 vzniklou dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015 automaticky považoval za fikci pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění od 15. 8. 2017, což žalobkyně považovala za neopodstatněné. Ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění od 15. 8. 2017 uvádí taxativní výčet oprávnění k pobytu, která nelze započít do výpočtu pětileté doby nepřetržitého pobytu a mezi nimi není § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015 uvedeno. Proto dobu oprávněného pobytu žalobkyně od 1. 2. 2015 do 7. 12. 2017 na základě tzv. fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015 nelze dle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění od 15. 8. 2017

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vyloučit z výpočtu pětiletého nepřetržitého pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění od 15. 8. 2017. Dle žalobkyně je v jejím případě podmínky 5 let nepřetržitého pobytu ke dni podání žádosti splněna.

9. Závěrem podané žaloby měla žalobkyně s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb. za to, že § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců by se měl vztahovat pouze na cizince, který 5 let pobytu na území dovrší až v průběhu tzv. fikce oprávněnosti pobytu, a nikoliv automaticky na všechny cizince, kteří podají žádost o trvalý pobyt z fikce oprávněného pobytu, ačkoliv před začátkem běhu fikce oprávněnosti pobytu již pobývali na území ČR více než 5 let.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. K námitce, že na případ žalobkyně lze použít čl. 4 odst. 1 směrnice, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval jak v souladu s touto směrnicí, tak se současným zněním zákona o pobytu cizinců, ze kterého je zřejmé, že uvedený článek směrnice byl transponován do § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
12. Podle názoru žalovaného postupoval správní orgán I. stupně v souladu se zákonem, když dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky § 68 odst. 1 ve spojení s § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců a žádost zamítl. Od této právní úpravy se pak nelze odchýlit.
13. Uzavřel, že ve svém souhrnu délka nepřetržitého pobytu žalobkyně na území neodpovídá zákonem požadovaným 5 letům pobytu na území České republiky, neboť délka nepřetržitého pobytu žalobkyně na území ke dni podání žádosti činila pouze 2 roky, 1 měsíc a 24 dnů (tj. započitatelné období od 7. 12. 2012 do 31. 1. 2015, nezapočitatelné období na základě fikce pobytu od 1. 2. 2015 do 7. 12. 2017).

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
16. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.
 - Podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10 anebo podle § 60 odst. 4; to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6 nebo podle § 60 odst. 4 bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost nebo byl a prodloužena platnost dlouhodobého víza a doba pobytu na území na toto vízum.

- Podle § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu je oprávněn podat i cizinec, který v době splnění podmínek podle předchozích odstavců pobývá mimo území. Jestliže platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území skončí cizinci v době jeho nepřítomnosti na území, musí být žádost podána nejpozději do 6 měsíců od skončení platnosti tohoto povolení.
- Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
- Podle čl. 4 odst. 1 směrnice členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.
- Podle čl. 4 odst. 2 směrnice do výpočtu doby uvedené v odstavci 1 se nezapočítávají doby pobytu z důvodů uvedených v čl. 3 odst. 2 písm. e) a f).
- Podle čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice tato směrnice se nevztahuje na státní příslušníky třetích zemí, kteří pobývají v členském státě výhradně po přechodnou dobu, např. jako au pair nebo sezónní pracovník nebo jako pracovníci vyslaní poskytovatelem služeb za účelem přeshraničního poskytování služeb nebo jako přeshraniční poskytovatelé služeb nebo tehdy, byla-li jejich povolení k pobytu formálně omezena.

17. Soud neshledal žalobu důvodnou.

18. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá ve dvou otázkách, a to (1) zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, když žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu zamítly z důvodu nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu po dobu 5 let ke dni podání žádosti dle § 68 odst. 1 a odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a (2) zda je takový postup správních orgánů v souladu se směrnicí, tj. eurokonformní.

19. Předně soud s ohledem na argumentaci žalobkyně v podané žalobě uvádí, že za rozhodné znění zákona o pobytu cizinců považuje znění tohoto zákona ke dni podání žádosti žalobkyně, tj. ke dni 7. 12. 2017, neboť právě k tomuto datu bylo zahájeno řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu. Dotčená ustanovení zákona o pobytu cizinců se pak po dobu vedení správního řízení nezměnila.

20. Pokud jde o první otázku, pak zákon o pobytu cizinců upravuje pregnantně podmínky, které je třeba splnit, aby cizinci byl trvalý pobyt povolen. Ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo možno vydat povolení k trvalému pobytu cizinci, který ke dni podání žádosti pobýval na území ČR nepřetržitě po dobu nejméně 5 let. Podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců se cizinci do doby pobytu podle § 68 odst. 1 tohoto zákona nezapočítá mj. doba pobytu na základě oprávnění podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. To neplatí pouze v případě, bylo-li povolení k dlouhodobému pobytu nakonec vydáno nebo byla-li prodloužena jeho platnost.

21. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným a rovněž z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu pobývala v ČR na základě fikce oprávněnosti svého pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, respektive podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015. Žalobkyni totiž byl dne 11. 11. 2013 povolen dlouhodobý pobyt za účelem – zaměstnanecká karta s platností do 31. 1. 2015. Dne 22. 12. 2014 pak žalobkyně podala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, přičemž ke dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu nebylo o žádosti žalobkyně o prodloužení zaměstnanecké karty správními orgány rozhodnuto. O žádosti žalobkyně o prodloužení zaměstnanecké karty bylo rozhodnuto až dne 2. 3. 2018, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 26. 2. 2018, č. j. MV-78245-4/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení zaměstnanecké karty. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně ke dni podání žádosti o trvalý pobyt pobývala na území ČR na základě povolení z roku 2013, které ji opravňovalo k pobytu na území ČR i navzdory tomu, že doba jeho platnosti již uplynula. Jelikož správní orgány pravomocně rozhodly o žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu až dne 2. 3. 2018, žalobkyně v ČR pobývala na základě fikce dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců oprávněně až do této doby.
22. Fikce oprávněnosti pobytu žalobkyně dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců na území ČR v období od 1. 2. 2015 do 2. 3. 2018 však neznamená, že žalobkyně na území ČR pobývala nepřetržitě podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2021, č. j. 2 Azs 377/2020-29, *„pobyt cizince na území České republiky v režimu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je oprávněný pouze „dočasně“, do doby právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, na základě něhož bude teprve definitivně uděleno jeho oprávnění k dalšímu pobytu (nebo nebude). Přířímým důsledkem tohoto rozhodnutí v případě zamítnutí žádosti je rovněž přerušení nepřetržitosti pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť doba pobytu na základě fikce nemůže být podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců v případě záporného rozhodnutí o žádosti do pětiletého období započítána*“. K obdobnému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41, ve kterém konstatoval, že *„z jednoduchého jazykového výkladu § 68 tedy plyne, že dobu fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze započíst do doby nepřetržitého pobytu dle § 68 odst. 1, pokud cizinec nezískal bytové oprávnění, o které žádal. V tomto případě tedy dobu fikce oprávněnosti pobytu (z titulu včas podané žádosti o dlouhodobý pobyt; § 47 odst. 2 a 4 zákona o pobytu cizinců) nelze považovat za nepřetržitý pobyt ve smyslu § 68 odst. 1 (pro účely posouzení následné žádosti o povolení k trvalému pobytu). Text zákona nepřipouští jinou výkladovou alternativu*“.
23. S ohledem na výše uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu má zdejší soud za to, že správní orgány nepochybily, když žádost žalobkyně o povolení trvalého pobytu pro nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu po dobu 5 let ke dni podání žádosti zamítly dle § 68 odst. 1 a odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Doba 5 let nepřetržitého pobytu byla v projednávaném případě přerušena vypršením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dne 1. 2. 2015. K následné fikci oprávněnosti pobytu žalobkyně podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pak nelze dle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců a výše uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu přihlížet.

24. K námitce, podle které měla žalobkyně v minulosti povolen nepřetržitě pobyt v délce převyšující 7 let (od 3. 4. 2007 do 31. 1. 2015) soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 Azs 249/2016-25. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že podmínku nepřetržitého pobytu na území v délce 5 let stanovenou v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat tak, že musí být splněna v době bezprostředně předcházející podání žádosti o udělení trvalého pobytu, nikoli tedy za celou dobu pobytu na území České republiky. Žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dne 7. 12. 2017 a právě k tomuto datu je tak nutno vázat podmínku nepřetržitého pobytu po dobu 5 let. Žalobkyní avizovaný pobyt předcházel podané žádosti o trvalý pobyt o necelé 3 roky. Odstup v rozmezí necelých 3 let mezi oprávněným pobytem žalobkyně a podanou žádostí o trvalý pobyt nelze v žádném případě považovat za pobyt, který podané žádosti bezprostředně předcházel.
25. Soud v projednávaném případě rovněž dospěl k závěru, že postup správních orgánů byl v souladu se směrnicí. K uvedenému závěru soud dospěl na základě zjištění, že čl. 4 odst. 1 směrnice podmiňuje přiznání postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta státním příslušníkům třetích zemí za předpokladu, že tito na území bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na území po dobu 5 let. Rovněž směrnice, stejně jako zákon o pobytu cizinců, tak odkazuje na bezprostřední, oprávněný a nepřetržitý pobyt cizince. Zároveň čl. 4 odst. 2 směrnice upravuje dobu, kterou nelze do doby 5 let započít. Ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice se tato směrnice nevztahuje mj. na cizince, byla-li jejich povolení k pobytu formálně omezena. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že ze směrnice nikterak nevyplývá, že by členské státy byly povinny zohlednit při rozhodování o dlouhodobě pobývajících rezidentech fikci oprávněného pobytu za skutečně oprávněný pobyt. Směrnice naopak klade důraz na oprávněnost a nepřetržitost pobytu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41, je účelem fikce povoleného pobytu ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o žádosti setrvat na území ČR. *„Na základě této ochrany ovšem nelze předjímat výsledek řízení o samotné žádosti. Fikci oprávněného pobytu nelze řádně zohlednit v dalších řízeních (cizinci ulehčuje situaci v tom, že mu umožňuje podat žádost na území ČR, a nenutí ho tak vycestovat za účelem podání žádosti na zastupitelském úřadu; § 69 odst. 5 až 7 zákona o pobytu cizinců). Fikce působí jen tak, jak fikce má působit. Vytváří podmínky, aby cizinec mohl na území ČR legálně setrvat do rozhodnutí o své žádosti. Fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců tedy není skutečným povolením k pobytu. „Takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly“ (viz rozsudky ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017-32, bod 20, či ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19, bod 17)“.* S ohledem na shora uvedené soud tedy dobu fikce oprávněnosti pobytu žalobkyně nepovažuje za skutečný pobyt. Nezapočtení doby fikce oprávněného pobytu do doby nepřetržitého pobytu je dle názoru soudu v souladu s čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice, neboť fikce oprávněného pobytu ve své podstatě představuje formálně omezené povolení k pobytu. Právě tento pobyt je však dle čl. 4 odst. 2 směrnice z doby dle čl. 4 odst. 1 vyloučen. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že zákon o pobytu cizinců, respektive postup správních orgánů v projednávaném případě byl eurokonformní, tj. souladný se směrnicí. Soud tak neshledal rozpor napadeného rozhodnutí s žalobkyní namítanými rozsudky Nejvyššího správního soudu.

26. K odkazu žalobkyně na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb. soud uvádí, že i když obecně může být důvodová zpráva jistým vodítkem pro výklad ustanovení zákona, děje se tak pouze za situace, kdy je právní úprava obsažená v zákoně nejasná nebo neurčitá. V projednávaném případě však tato situace nenastala. Ustanovení § 68 odst. 1 a § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců nevzbuzují žádné pochybnosti o jejich obsahu a významu. Odkaz na důvodovou zprávu, případně polemiku žalobkyně o jejím obsahu, tak soud nepovažuje za relevantní.
27. K poukazu žalobkyně na § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že v uvedeném ustanovení je upravena specifická výjimka stanovená zákonodárcem. Tato výjimka umožňuje cizinci podat žádost o trvalý pobyt i v době, kdy mu skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území, a to do šesti měsíců od skončení platnosti příslušného rozhodnutí. Předmětná výjimka však na žalobkyni nedopadá, když z § 68 zákona o pobytu cizinců, stejně jako z důvodové zprávy, nelze dle názoru soudu nikterak dovodit, že by zákonodárce měl v úmyslu předmětnou výjimku vztáhnout i na jiné případy. S ohledem na uvedené nepovažuje soud poukaz na § 68 odst. 5 zákona o pobytu cizinců za oprávněný.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. září 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Mgr. Milan Tauber, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.